

ною відповідно до Положень про персонал на відповідний пост в одній з організацій Союзу, на підставі документу, виданого відповідним органом цієї організації» [6, с. 1–4].

Підхід МОП видається найбільш виправданим, оскільки передбачає декілька характеристик, які використовуються іншими МО лише окремо, а тому може бути використаний при розробці і внесенні змін до положень та правил про персонал.

Література

1. Staff Rules and Staff Regulations of the United Nations, ST/SGB/2013/3 // Secretary-General's bulletin [Електронний ресурс]. – Режим доступу: un.org/hr_handbook/English/sourcedocuments/_/04staffrules_/fulltext-1/fulltext.doc.
2. Staff Regulations and Staff Rules of the International Maritime Organization [Електронний ресурс]. – Режим доступу: imo.org/About/Careers/Documents/Appointment%20Information/Staff%20Regulations%20and%20Rules%202012.pdf.
3. Conditions of Service Applicable to the Staff of the WTO Secretariat, WT/L/282, 21 October 1998 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: docsonline.wto.org/imrd/directdoc.asp?DDFDocuments/t/WT/L/282.DOC.
4. Staff Regulations, Rules and Instructions Applicable to Officials of the Organisation for Economic Co-operation and Development [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.oecd.org/careers/Staff_Rules_January_2013_to_print.pdf.
5. Staff Regulations of International Labour Office, January 2010 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: ilostaffunion.org/wp-content/uploads/2011/02/staff_reg_2010-compilation-en.pdf.
6. Staff Regulations of Officials of the European Communities [Електронний ресурс]. – Режим доступу: ec.europa.eu/civil_service/docs/toc100_en.pdf.

УДК 341:004.7(043.2)

Калюжний К. Р., здобувач,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

МІЖНАРОДНИЙ ЗАХИСТ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПРАВ ЛЮДИНИ

Сучасний світ дуже швидко розвивається та незворотно рухається вперед, переносючи основну діяльність в інформаційну сферу. Глобалізація вимагає від країн конструктивного діалогу щодо інформаційних прав людини, в ході якого необхідно виробити універсальний підхід до процедур та механізмів захисту, а можливо навіть до змісту інформаційних прав людини для будь-якої національної системи права, для того щоб вони дійсно виражали загальнолюдські цінності.

Міжнародно-правові акти в галузі прав людини прийнято називати міжнародними стандартами. Предметом цих міжнародних актів є не окремі права або захист особливої категорії осіб, а права всіх індивідів у всіх сферах суспільного життя. Знайшли своє місце в зазначених міжнародних актах і інформаційні права. Інформаційні права людини – це гарантовані державою можливості людини задовольняти її потреби в отриманні, використанні, поширенні, охороні і захисті необхідного для життєдіяльності обсягу інформації [1]. Інформаційні права людини не є новими для світової спільноти. Вперше на міжнародному рівні закріплення інформаційних прав людини відбулося в Загальній декларації прав людини [2].

Стаття 12 проголошує право людини на таємницю кореспонденції та захист честі і репутації. Одним з основних прав у Загальній декларації визнано право на свободу думки, совісті і релігії. Основою інформаційних прав людини є право на інформацію, яке включає право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір. Відповідно основою права на інформацію є право людини на доступ (отримання) до інформації, що знайшло закріплення у ст. 19 Загальної декларації. До інформаційних прав також відноситься закріплене у статті 26 право на освіту, яка повинна бути спрямована на повний розвиток людської особи і збільшення поваги до прав людини і основних свобод та сприяти взаєморозумінню, терпимості і дружбі між усіма народами, расовими або релігійними групами. Кожна людина має право вільно брати участь у культурному житті суспільства, втішатися мистецтвом, брати участь у науковому прогресі і користуватися його благами. З одного боку зазначена стаття гарантує культурні права, а з іншого вони можуть бути віднесені і до інформаційних, адже вона встановлює, що громадянам гарантується свобода літературної, художньої, наукової і технічної творчості, захист інтелектуальної власності, їх авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв'язку з іншими видами інтелектуальної діяльності. Відповідно закріплюється і право громадян на доступ до культурних цінностей.

Крім того зазначені інформаційні права знайшли своє закріплення і в Міжнародному пакті про економічні, соціальні і культурні права 1966 року, та Міжнародному пакті про громадянські та політичні права 1966 року та у Європейській конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Угоди держав, що передбачають право конкретного громадянина вимагати від своєї держави виконання міжнародно визнаних прав і свобод, підкріплюються міжнародними контрольними механізмами, створеними в рамках різноманітних міжнародних організацій. Так відповідно до Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод було ство-

рено у 1959 році Європейський суд з прав людини як основний елемент контрольного механізму із дотримання положень Європейської конвенції по захисту прав людини й основних свобод [3].

У практиці Європейського суду з прав людини багато уваги приділяється питанням дотримання статті 10 «Свобода вираження поглядів» Європейської конвенції про захист прав людини та основних свобод. Одним із найважливіших рішень прийнятих Європейським судом з прав людини щодо реалізації статті 10 Європейської конвенції було рішення по справі Хендісайд проти Великобританії [4]. Знаковим це рішення є ще й тому, що сформульовані у ньому положення повторюються та розвиваються у інших рішеннях суду. Здійснивши аналіз справи Хендісайд суд визначив, що втручання мало місце і пояснювалося владою необхідністю захисту моральних цінностей. Суд в своєму рішенні визначив, що розуміння вимог моралі в кожній окремій державі відрізняється і тому уряди держав, які безпосередньо контактують з своїми громадянами, можуть доволі точно визначити зміст вимог моральних норм та встановити обмеження та покарання.

Отже, можна констатувати, що міжнародна спільнота все більше уваги приділяє інформаційним правам особи, їх реалізації та захисту. Крім того, однією з важливих гарантій розвитку, дотримання та захисту будь-яких універсальних прав людини є інформація та інформаційні права.

Література

1. Калюжний К. Р. Сутність інформаційних прав людини в науці інформаційного права / К. Р. Калюжний // Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: Юридичний вісник «Повітряне і космічне право» – К.: НАУ, 2012. – № 4 (25). – С. 55–58.
2. Загальна Декларація прав людини / Права людини. Міжнародні договори України, декларації документи [упоряд. Ю. К. Качуренко]. – К. : Юрінформ, 1992. – С. 123–146.
3. Міжнародне інформаційне право [Текст] : Навчальний посібник / За заг. Ред. Шишка О. Р., Мавліханова Р. В., Чеботарьова Ю. А., Батарська О. Ф., Мавліханова З. А., Рижкова Є. Ю. – Макіївський економ. – гуманіт. Ін-т. – Донецьк: Дмитренко Л. Р. [Видавник], 2011. – 320 с.
4. Хандисайд против Великобритании. – Режим доступу: http://europeancourt.ru/uploads/ECHR_Handyside_v_the_United_Kingdom_07_12_1976.pdf